

Ahojte lidičkové,

tak mě tady zase máte. Tentokrát „klasicky“, tzn. pomíjím svůj minulý pozdrav ve formě mnoha foteček a pár textíků týkajících se mého přivítání mezi občánky. To jste už dozajista četli.

Než se vrhnu ke svým posledním zážitkům, musím ještě uvést jednu věc na pravou míru. Týká se to tety Květy. Vzpomínáte si, to je ta výtvarnice, co vytváří. Já vám minule tvrdil, že vytvořila i sochu té tety Marie. Jak jsem se ale později dozvěděl, tak to není pravda, teta Květa vyzdobila tu kapličku. Takže je to vlastně výzdobnice. Tento můj omyl souvisí s mou „zálibou“ v projevech, o tom jste se ostatně mohli přesvědčit taktéž. Jelikož se mnou máma chodila po okolí, abych ty projevy nějak „přežil“, tak jsem ty informace pak malinko domotal. Ale aspoň vidíte, že táta píše všechny moje myšlenky tak, jak mu je sdělím, a nic si nevymýšlí. :-)

No a teď k novým událostem. Začnu odzadu. Dnes jsem byl zase u miminkologa. Cestou tam mě mamka vyfotila v kočárku (viz obrázek), protože jsem prý vypadal jako nějaká princezna Lada, co jí říkali Myší kožíšek. Snad víte, o koho jde. Já takovou tetu neznám.

U pana doktora mě zase zvážili a změřili. Vážím teď 6,05 kg a měřím 63 cm. Z toho je patrné, že téměř veškerou přijatou energii dávám do růstu (odposledka jsem vyrostl o 2,5 cm), zatímco zbytek posílám do objemu (přibral jsem 10 dkg).

Pan doktor měl pro mě připravené dvě včeličky. Nevěděl jsem, co tím myslí; zdali se dal na včelaření nebo propadl seriálu o včelce Máje. A tak jsem se na něj usmíval. Když mě však začala šíleně štípat jedna noha, tak jsem se v tu ránu proměnil v tygra a řval jsem asi tak, jako když se bráním spánku. No a když mě pak začala štípat i druhá noha, tak jsem jim to tam ukázal. Ale u mamky v náručí ta bolest byla hned snesitelnější a postupně jsem se uklidňoval. Měli jsme ještě asi 30 minut čekat, zda to se mnou něco neudělá. Vše bylo OK. Pro případ, kdybych snad večer dostal teploty, mi naši pořídili sirup Ibalgin. Ale momentálně si spinkám a na nějaké včeličky prdím...

No a jelikož všechno dávám do růstu na výšku, tak do mě mamka dnes nacpala poprvé cosi jiného než mlíčko. Prý se tomu říká mrkev s jablkem. Inu, řeknu vám, problém je, že se to nedá bumbat z lahvičky přes dudlík. Příprava k tomu mi přišla jako otrava. No považte: dostal jsem jakýsi hadřík na břicho, jehož šňůrky mi uvázali kolem krku. A pak jsem nedostal nic na žužlání ani cumláni, ale mamka se přiblížila s takovou divnou podlouhlou věcí, kterou mi nacpala do tlamičky. Já zjistil, že na špičce té věci, prý se jí říká lžička, se nachází cosi měkkého. Tak jsem to do sebe zkusil nasát. Ale nešlo to tak

pohodlně jako mámino mlíčko. Bylo to takové gegloidní, mazlavé, no zkrátka zvláštní. Když jsem to ale trošku rozmaširoval rtíky a dásněmi, a taky si s tím pohrál jazýčkem, musím říci, že to mělo docela zajímavou chuť. Máma do mě dostala těch lžiček hned několik, ale zaprasená byla ona i já. Ač jsem měl ten hábit... Ono totiž, to vám musím ještě říct, když se to převaluje v tlamičce, tak se s tím strašně dobře bublá na rtech a slušně se to vystřeluje vpřed. Koneckonců, jak to mé, prý příkrmování, vypadalo, vidíte na následujících obrázcích. Nakonec už jen jedna informace: po tomto experimentu jsem stejně skončil u „klasiky“. ;-))

Teď se vám musím pochlubit, že jsem našel několik zajímavých her. Sám jsem si je objevil. Jednak mě baví „prdět“ na rtech. Když se mi podaří je náležitě zavlažit, tak ten prdivý zvuk jde prakticky sám od sebe. A pak mě taky baví zkoumat různé povrchy. Co tím myslím? Tak základním předpokladem k této hře jsou nehty na ruce. Mamka mi je sice furt zkracuje, ale naštěstí se jí to nedaří natolik, abych tuto hru nemohl provozovat. No a když máte ty nehty na ruce, tak s nimi škrábete po nejrůznějších materiálech a zkoumáte rozdíly. Např. jsem zjistil, že škrábaje levou rukou po omítce a pravou rukou po bambusovém prostírání na stole dosáhne člověk zcela jiných zvuků. Je to fakt zajímavé, určitě doporučuju. To, že mě baví strkat všechno do pusy (neb i tímto analyzátozem je potřeba prozkoumat látku), to už ani za novou hru nepovažuju. Nedávno mi taťka ukázal záclonu v kuchyni. Zkoumal jsem ji oběma rukama a je to fakt divná látka, taková vzdušná, dřevá, průsvitná. Ale kdykoli jsem ji přiblížil k tlamičce, táta mě odtáhl a záclonu mi vytrhl. Nechápu...

A ještě jednou k hamání. Nepodezřívejte mě, prosím, z upjatosti na jedno téma. Ale pro mě je baštění, papání a jak vy tomu ještě říkáte docela zásadní činnost dne. A proto se k ní opět vrátím.

Fakt, že si dávám mámino mlíčko i z jiných zdrojů než z těch klasických, vidíte na tomto obrázku. A chtě nechtě musíte ocenit mou snahu si onu nádobu s tím drahocenným obsahem sám přidržovat. Jsem učenlivý chlapec a docela mi to jde. No ne?

Jsem už připraven v pyžamku a dávám si ještě „loka“ na dobrou noc. Pravdou je, že ty plastové lahvičky dělají nějak malé či co, zkrátka mlíčko vypiju a pak zkouším, zda z toho ještě něco kápne, ale ono nic. Jenom vzduch. No a to zas pak po mně taťka chce, abych mu v náručí vypustil bublinku. Jinými slovy, abych si krknul. Přiznám se, že občas vypustím bublinku i jinudy

než je kýžené očekávání... Inu, bublinka jako bublinka, ne? Anebo je to jinak?!?

Nakonec vám ještě ukážu, jak mi naši vylepšili koupání. Vaničky, to už patří do starého železa. Hm, spíš tedy plastu. Byla s tím děsná otrava, tedy pro mámu a tátu, připravit to, donést to, po koupání to zase zlikvidovat atd. A mělo to i svá negativa pro mě: Voda postupně chladla a nedala se lehce ohřát, když jsem vypustil „hasiče“ nebo přímo „potápku“, musela se celá vanička „restartovat“ apod. To, jak to máme vychytané teď, uvidíte na následujícím snímku. Rochním se na podložce přímo ve sprcháč, kde mi naši napustí přiměřenou hladinu vody, a pak jsem konfrontován s vodou ze sprchy, což znamená stálý přísun teplé vodičky. A když se sprcháč naplní víc, než by unesl on (či moje uši), tak ho mamka vypustí povytažením zátky a zase ji zarazí. A znovu přitéká teplá vodička. Pche, kam se hrabou vaničky!

Tak to je pro dnešek vše. Užívejte podzimu a já se vám opět ozvu, nebojte. :-) Musím zase něco nového zažít; v tom vašem světě to jde ale skoro ráz na ráz. Máte tu tolik zajímavých věcí! A mluvíte takovou divnou řečí! Snažím se stále tu vaši řeč napodobit, ale zatím mi to moc nejde. Linou se ze mě zvuky jako „aghí“ nebo „ebhú“, ale moc na to nereagujete. No nic, já na tom zapracuju.

Váš Matýsek